



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ

Узз 1/08

09.04.2009. година

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића, Томислава Медведа, Душице Маринковић и мр Јадранке Ињац, чланова већа, са саветником суда Миланом Комленовићем, записничарем, решавајући по захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва Републике Србије ПТЗ. бр. 342/07 од 14.1.2008. године, против решења Већа за прекршаје у Ужицу Вп. бр. 1787/07 од 05.11.2007. године, у предмету прекршаја, у нејавној седници већа одржаној дана 09.04.2009. године, у одсуству уредно позваног тужиоца, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев СЕ УВАЖАВА И УКИДАЈУ решење Већа за прекршаје у Ужицу Вп. бр. 1787/07 од 05.11.2007. године и решење Општинског органа за прекршаје у Ариљу III Уп. бр. „Пл“ 946/06 од 28.05.2007. године и предмет враћа првостепеном органу за прекршаје на поновни поступак и одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Већа за прекршаје у Ужицу Вп. бр. 1787/07 од 05.11.2007. године, одбијена је, као неоснована, заједничка жалба окривљених Предузећа "АА" и ББ, а решење Општинског органа за прекршаје Ариље III Уп. бр. "Пл" 946/06 од 28.05.2007. године, је потврђено. Првостепеним решењем од 28.05.2007. године, окривљени Предузеће "АА", као правно лице, и ББ, као одговорно лице у правном лицу, оглашени су одговорним због прекршаја из члана 273. став 1. тачке 2. и 3. у вези става 3. и члана 274. став 1. тачке 10., 12. и 18. у вези става 3. Закона о раду, кажњени појединачним новчаним казнама и то правно лице за први прекршај у износу од 200.000,00 динара а за други у износу од 250.000,00 динара, а одговорно лице за први прекршај у износу од 15.000,00 динара а за други у износу од 20.000,00 динара, односно укупним новчаним казнама и то правно лице у износу од 450.000,00 динара а одговорно лице у износу од 35.000,00 динара и обавезани су да плате трошкове прекршајног поступка у паушалном износу од по 400,00 динара.

У захтеву за заштиту законитости подносилац захтева је навео да су приликом доношења првостепеног и другостепеног решења учињене битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 251. став 1. тачке 11. и 14. и став 2. у вези члана 249. Закона о прекршајима и повреде материјалног прописа о прекршају из члана 252. став 1. тачке 1. и 2. Закона о прекршајима. Истиче да је изрека првостепеног решења о прекршају неразумљива, противуречна сама себи и разлозима решења, да нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а да су дати разлози потпуно нејасни и у знатној мери противуречни, те да је првостепени орган доносећи решење одлучио и мимо захтева за покретање прекршајног поступка и није применио ни одредбу члана 74. Закона о прекршајима која прописује дужност утврђивања истине. Изреком првостепеног решења под тачком 1. која је неразумљива и без одлучних чињеница окривљенима се ставља на терет да су извршили три прекршаја и то прво да нису поступили по решењу инспектора рада од 12.05.2006. године, а исту ову радњу прекршаја првостепени орган ставља на терет окривљенима у истој изреци, али под тачком два и квалификује је као нов други прекршај, па произлази да су правно и одговорно лице окривљени за једну радњу кроз два прекршаја оглашени одговорним и два пута кажњени. У овом делу првостепени орган је одлучио и мимо захтева за покретање прекршајног поступка, јер наводи да нису поступили по решењу инспектора рада, док је инспектор рада у свом захтеву и на записник приликом саслушања у својству сведока код судије за прекршаје изјавио, супротно, да нису у потпуности поступили по његовом решењу, па је нејасно да ли су окривљени одговорни што нису поступили по решењу инспектора рада у целини или делимично. Првостепени орган не утврђује који то налози инспектора нису извршени и о којим налозима је обавештен да су извршени и не види се у чему се састоји то непоступање окривљених по решењу инспектора. Даље, окривљенима се ставља на терет и други прекршај да „у остављеном року нису регулисали радно правни статус са ВВ а да за овај прекршај није наведено време извршења као одлучна чињеница и да у образложењу решења нису наведени разлози о одлучним чињеницама за овај прекршај с обзиром да у списима предмета постоје докази да су окривљени са ВВ дана 01.05.2006. године закључили уговор о раду и исту пријавили на осигурање, дакле то урадили пре решења инспектора рада од 12.05.2006. године, којим је то управо, наложено. Првостепени орган не даје разлоге зашто не прихвата одбрану окривљених у овом делу, а нема одлучне чињенице да ли постоји друштвена опасност услед ове радње окривљених, јер ако те опасности нема онда нема ни прекршаја. Такође се окривљенима ставља на терет и трећи прекршај да запосленима ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ нису доставили копије пријава на обавезно социјално осигурање што су били дужни према одредби члана 35. Закона о раду, а да не наводе када је та обавеза настала, нити наводе време извршења радње за сваког наведеног запосленог, па како се у списима предмета налазе фотокопије спискова свих запослених радника према којим су, између осталих, и наведени радници лично потписали тај пријем

пријаве, то су у решењу дати разлози у односу на наведено потпуно нејасни и противречни доказима, а поставља се и питање да ли је ова радња за коју се окривљени гоне прекршај. У изреци првостепеног решења под тачком 2. окривљенима се даље ставља на терет да су одговорни за још три прекршаја и то: први, да нису исплатили накнаду зараде за време породилског одсуства и одсуства са рада ради неге детета за четири запослене раднице, а у списима предмета се налазе решења о породилском одсуству, списак обрачунатих накнада зарада и исплата накнада по том основу за наведене раднице из којих се уочава, да је истима исплаћена накнада зарада по том основу одмах по достављању решења инспектора рада, а да се у образложењу првостепеног решења не наводе разлози о одлучној чињеници, зашто није прихваћена одбрана да су накнаде зарада за време породилског одсуства и одсуства са рада ради неге детета исплаћиване запосленима од стране окривљених одмах када су им по том основу била пребачена новчана средства од стране надлежних државних органа, те да су из тог разлога и каснили са исплатом, с обзиром на исто поступање у ранијем периоду, што се види из документације. И овде нема одлучне чињенице о постојању у том делу друштвене штетности. Исто тако окривљенима се ставља на терет и прекршај да запосленима нису доставили обрачун зарада и накнада зарада приликом исплате истих а да се не наводи за овај прекршај којим радницима и за које месеце нису достављани обрачуни и у ком периоду, што чини изреку неразумљивом, а у тачки два изреке поново се окривљенима ставља на терет прекршај из тачке 1. исте изреке да нису поступили по решењу инспектора рада од 12.05.2006. године и нису отклонили утврђене повреде Закона о раду у остављеном року, при чему се не дају разлози о одлучним чињеницама, који је то био рок у коме су окривљени били дужни да поступе по налогу инспектора рада пошто је било наложено отклањање пет повреда у року од 5 дана од коначности решења, остављен рок од осам дана за жалбу као и обавеза да инспектора у року од 15 дана од истека рока за отклањање повреде обавесте о извршењу решења, а не виде се разлози зашто није прихваћена одбрана окривљених да су обавестили инспектора о својим радњама и тиме поступили у року датом тим решењем. Поред свега наведеног првостепени орган је учинио и грешку у изреци решења под тачком 1. и 2. и навео материјалне одредбе Закона о раду, уместо прекршајних одредби које су наведене тек на крају изреке што изреку чини неразумљивом, а овај пропуст примећује и другостепени орган у свом решењу, али га не исправља. Другостепени орган уочава да је првостепени орган починио друге грешке и да је изрека неразумљива и противречна, не исправља те грешке, а својим решењем уноси неразумљивост изреке јер на другој страни ставом 4. образложења наводи да према стању из списка произлази да окривљени нису у потпуности поступили по наведеном решењу инспектора рада, односно да су инспектору дана 15.06.2006. године доставили доказе само за наложену обавезу из тачке 4. решења која се односи на исплату накнаде зараде за време породилског одсуства и одсуства са рада ради неге детета радницима, а да за тачке 1., 2. и 5. диспозитива решења инспекцији рада нису достављени докази о извршењу тог решења, што је супротно ономе што је наведено у првостепеном решењу у чијој изреци се наводи да окривљени нису поступили по решењу, што значи да нису поступили по решењу инспектора у целости. Такође другостепени орган у образложењу решења наводи да првостепени орган није окривљенима њихове пропусте у раду квалификовао као посебне прекршајне радње с обзиром да свака од наведених тачки из члана 273. и члана 274. Закона о раду представља самосталну посебну радњу прекршаја, већ да их је огласио одговорним само за два прекршаја. Нејасно је из наведеног тумачења другостепеног органа које од ових шест радњи прекршаја предстаљају два прекршаја за које су окривљени оглашени одговорним и кажњени. На крају подносилац захтева истиче да је другостепени орган извршио повреду из члана 251. став 2. Закона о прекршајима с обзиром да је пропустио да се упусти у оцену доказа које су окривљени приложили уз жалбу и да цени наводе жалбе, чиме је повређено право окривљеног на одбрану. Са изнетих разлога предлаже да суд захтев уважи, укине решење првостепеног органа за прекршаје од 28.05.2007. године и Већа за прекршаје у Ужицу од 05.11.2007. године.

Решавајући по поднетом захтеву за заштиту законитости и испитујући правилност и законитост правоснажног решења о прекршају на основу одредбе члана 282. став 1. Закона о прекршајима ("Службени гласник СРС", бр. 44/89 и "Службени гласник РС", бр. 21/90...55/04), Врховни суд Србије је нашао да је захтев основан.

Основано се наводима захтева за заштиту законитости указује на повреду прописа о прекршају из члана 251. став 1. тачке 11. и 14. и став 2. Закона о прекршајима и са разлога наведених у поднетом захтеву указује на учињене повреде одредаба прекршајног поступка приликом доношења првостепеног решења да је првостепени орган за прекршаје одлучио мимо захтева за покретање прекршајног поступка и да је изрека решења о прекршајима неразумљива, противречна сама себи и разлозима решења, да у решењу нису наведени разлози о одлучним чињеницама, као и да су дати разлози потпуно нејасни и у знатној мери противречни. Такође су основани наводи подносиоца захтева да је другостепени орган у свом решењу пропустио да се упусти у оцену доказа који су окривљени приложили уз жалбу и да оцени наводе жалбе, па тако због наведених повреда правила поступка није потпуно утврђено и образложено постојање одлучних чињеница у овој прекршајној ствари, на шта се наводима захтева за заштиту законитости указује.

Из изнетих разлога, Врховни суд Србије је нашао да је поднети захтев за заштиту законитости основан, јер су доношењем првостепеног и другостепеног решења о прекршају учињене повреде прописа и то члана 251. став 1. тачке 11. и 14. Закона о прекршајима, на које се јавни тужилац у свом захтеву позива и указује, као и повреде материјалног прописа из чл. 252. ст. 1. тач. 1. и 2. наведеног закона, па је одлучено као у диспозитиву ове пресуде на основу члана 283. став 3. Закона о прекршајима. У поновном поступку, првостепени орган је дужан да отклони пропусте на које му је указано у складу са одредбом члана 286. наведеног закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 09.04.2009. године, Узз. 1/08

Записничар Председник већа - судија

Милан Комленовић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревић

ЈК